

אידיליה

אני לא יודע. אבל יש לי חברה והיא חכמה. היא כן יודעת. באופן כללי, נדמה לי שהיא יודעת הרבה מאוד. אני עצמי יודע מעט מאוד. כלומר, יש דברים שאני יודע, ודאי שיש. דברים שלמדתי על הדרך, כמו שאומרים, באופן בלתי נמנע. בהחלט בלתי נמנע. אבל כשאני משווה לאחרים, ובעיקר לחברה שלי, עולה שהדברים הידועים לי הם דברים פשוטים באופן מיוחד. זה המשותף להם – הפשטות. הנה עד כמה פשוטים ובסיסיים הדברים שאני יודע: להחליף נורה, למשל, אני יודע – ואף עושה את זה בכלל לא רע, עושה בשכל: אם היא עדיין חמה אני לוקח חתיכת בד, לא נוגע בזכוכית הלוהטת באצבעות חשופות; את הנורה הרעננה אני מבריג היטב ועד הסוף, כך שהמגע לא יגמגם. יש גם מכונות שאני יודע להפעיל. ברור שיש. אפילו מחשב. עושה אתו לא פחות ממה שעושים אחרים. ואכן, אוכל גם להתהדר בפיסות מידע כלליות למדי באשר לאי אילו מלחמות ומהפכות ואפילו הכרזות עצמאות אחת או שתיים. אבל איזה מין דברים אלה לדעת. ככל הידוע לי, גם קוף יכול ללמוד את רוב הדברים האלה. לכן נעים לי המצב הזה, שהחברה שלי – הבחורה שאתה אני גר ממש באותה דירה ולצדה ישן בחדר שינה משותף באופן טבעי לחלוטין – יודעת דברים שאי אפשר ללמד קופים או כלבים. לפעמים מדובר בדברים שממש לא קל להסביר. מובן שבנוסף לדברים האלה, הקשים להסבר, היא יודעת גם דברים שקל להסביר ואז, כשמדובר בדברים שקל להסביר, אני נהנה הנאה רבה לשמוע את ההסברים שלה. האמת שהנאתי לא פחותה בהרבה גם כשהיא מדברת על דברים שקשה להסביר. אני מקשיב לה והיא מדברת. ורק סביר שמשוהו נקלט ונשמר. נא לא לטעות, גם אני מדבר לפעמים. אני מדבר אל חברתי, וגם אל אנשים אחרים אני מדבר. כי על אף מה שדובר כאן עד כה, בכל זאת יש לי זכות דיבור. זה ברור. זה ידוע לי. ואני ממש אותה. כלומר, אני משתמש בזכות הזאת בעיקר בגלל שיש לי אותה. אבל לא רק בגלל זה; אני גם נהנה לדבר. זה טבעי. כלומר, שני הדברים, גם

לדבר וגם ליהנות מזה, שניהם טבעיים לגמרי. ואנחנו, אני והחברה שלי, סך הכל בני שלושים ומשהו. די צעירים, אפשר לומר. לבי מתרחב כשאני חושב על כך שהחברה שלי רק בת שלושים ואחת, די צעירה עדיין, ומה רב הידע שיש לה עוד לצבור ושהיא אכן תצבור. קשה לי בכלל לשער כמה ידע יהיה לה בעוד, נניח, עשר שנים. לעולם לא אבין את הגברים האלה, שמחפשים להם בנות זוג שלא יודעות יותר מדי. הם מעדיפים כאלה בחורות. קצת טיפשות, אפשר לומר. גם הם כנראה לא יודעים יותר מדי. לא יודעים מה טוב להם.

למעשה, לעתים אני מאמין שהכשרון הגדול של חברתי הוא במציאת הקשר שבין הדברים. לפעמים אני אומר לעצמי שהנה, זו כל החוכמה, להבין את הקשר שבין דבר אחד לדברים אחרים. להצביע על "תהליך", על "גורם ותוצאה". ויש גם "תוצאת לוואי", ויש "השפעה עקיפה", ועוד כל מיני דברים כאלה. אכן, מעקב בן שנים אחר חברתי והדברים שהיא אומרת הוא שהביא אותי לידי אמונה, שהיכולת להצביע על תהליכים ועל קשר בין דברים היא החלק החשוב, ובעיקר היפה, שבתבונה כולה.

חברתי נראית לי בחורה יפה. זו דעתי בעניין מראה של חברתי. אלא שלא לגמרי ברור ונהיר לי אם אין זו אלא תולדה הכרחית מכך שהיא חכמה כל כך לדעתי. לכן לא אזדרז להצהיר שהאנשים החכמים הם בהכרח גם יפים, אף שרעיון זה בהחלט מוצא חן בעיני. האין זה מתבקש, שהחוכמה תיפח את פני דובריה? לא יודע. אולי. מכל מקום, אחד הדברים היפים אצל האנשים החכמים הוא שחוכמתם ניכרת בכל מעשיהם. כך, מכל מקום, הייתי רוצה לראות את הדברים. מכיוון שחברתי נוהגת באדיקות לשתות קפה שחור ללא סוכר ארבע פעמים ביום, זו נראית לי הבחירה הנבונה ביותר כשמדובר בשתייה חמה. זה נכון יותר משתיית קפה נמס. ודאי נכון משתיית תה עם שתי כפיות סוכר. מובן שהתחלתי גם אני ללגום קפה שחור לא מומתק. אפשר לומר שהיה זה מעשה של השראה.

בקיצור, להקשיב לאדם חכם – זה חלומי. כמעט מדי ערב אני זוכה לאיזו מין התעלות ולתחושה ברורה של הימצאות בחלום. וברור שאני לא מתלונן כלל, כי אין מה להתלונן על סידור כזה. יושב, סרוח למען האמת, בכורסה קבועה בסלון, מקשיב לדברי חברתי שמרצה בפני על מגוון נושאים. בילוי ערב כזה הוא נפוץ אצלנו. כנראה שעל שנינו הוא אהוב.